

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

vilje mod systemet er altså stærk og af gammel dato. Nu er ordet „tåbeligt“ jo et stærkt ord. Det forekommer mig at være en for hård dom over det folketing, der for godt et par år siden med filmloven vedtog, at bevillingssystemet skulle fortsætte. Hr. Poul Schlüter var ikke da folketingsmand. Det konservative folkepartis talsmænd havde under forhandlingerne en hel del kritik mod systemet, men partiets folketingsmedlemmer stemte til slut for den nugældende ordnings bevarelse indtil videre. Bevillingssystemet eksisterer i dag også på baggrund af det konservative folkepartis tilslutning her i folketinget, så hr. Poul Schlüter vil forstå, at jeg finder ordet „tåbeligt“ hårdt netop i hans mund.

For øvrigt er jeg — det skal jeg da sige — ikke uenig med hr. Poul Schlüter i, at den gældende ordning ikke er født til evighed. Jeg kan med min forgænger sige, at jeg ikke elsker bevillingssystemet, og det initiativ, som hr. Poul Schlüter gerne ser, har jeg for så vidt taget og meddelt dette høje ting, idet der er nedsat et udvalg, som skal beskæftige sig med mulighederne for at finde frem til andre næringsformer for biografvæsenet. Jeg tror ikke, som hr. Poul Schlüter måske gør — sådan har jeg opfattet det — på en absolut fri næring. Jeg tror derimod på, at man kan finde frem til friere næringsformer, og afventer, hvilke forslag det siddende udvalg kan komme med her.

Hvad den konkrete sag angår, skal jeg være den første til at erkende, at direktør Lau Lauritzen har indlagt sig store fortjenester inden for dansk film; det er aldeles klart. Men jeg kan ikke gå med til, at det er det, der skal være afgørende i denne sag, og ej heller, hvad jeg forstår at hr. Poul Schlüter har været inde på over for dagspressen, at en forventning om et nyt system for biografbevillingerne skulle kunne gå ind i vurderingen af denne sag. Administrationen af biografvæsenet i dag kan ikke bygge hverken på hr. Poul Schlüters eller på andres fornemmelse af, hvordan fremtidens biografordning vil blive; administrationen må bygge på gældende lov og kun på den.

Jeg har med min afgørelse, som har været vanskelig at træffe på grund af hr. Lau Lauritzens fortjenester, normaliseret tilstanden for Kinopalæet. Denne biograf-

bevilling er igen en effektiv produktionsbevilling, således som det lige siden dets genåbning efter krigen har været meningen den skulle være det.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat).

(Lovforslaget (nr. 34) findes i tillæg A. sp. 749, fremsættelsen i tidenden sp. 299).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om kommunal indkomstskat.

(Lovforslaget (nr. 38) findes i tillæg A. sp. 567, fremsættelsen i tidenden sp. 319).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Peter Nielsen: Ved indledningen til en skattedebat, hvor megen uenighed sikkert vil komme til orde, er det måske værd at gøre opmærksom på, at der er visse grundlæggende ting, vi er enige om. Vi er enige om, at det skattesystem, vi lever under i dag, ikke er egnet til det moderne samfund, der er i en rig og glædelig udvikling. Det er et system fra det gamle bonde- og håndværkersamfund. Det er et antikveret system, der virker hæmmende for yderligere udvikling, arbejdsomhed og produktionsudvidelse. Vi er alle enige om, at det bør ændres; spørgsmålet er blot: hvordan?

Det er klart, at ved en sådan ændring vil ethvert parti forsøge at beskytte sine vælgere og de indkomstgrupper og erhvervsgrupper, man føler sig kaldet til at repræsentere. Men vi må vel efterhånden være klar over, at vi lever i et samfund, hvor der er borgere, der tager sig deres skattemæssige forpligtelser, deres forpligtelser over for samfundet, temmelig let, medens der samtidig er borgere, som beskattes over evne, ikke mindst dem, der ved øget indsats prøver at skaffe sig forbedrede levevilkår.